

Tobulas gyvenimas

GEEK GIRL

$$\frac{x^2 y^2}{x^2 + y^2} = 0$$

\$

$$F_1 = m \frac{u}{dt}$$

♡

**HOLLY
SMALE**

Aš – Harieta Maners, turiu vaikiną, esu jo panelė.

Žinau, kad taip yra, nes švytėte švyčiu. Šiaip mergaitė nusišypso vidutiniškai šešiasdešimt du kartus per dieną, taigi aš statistiškai vagiu kažkieno kito laimę. Išsišiepiu kas pusę minutės – *mažiausiai*.

Žinau, kad taip yra, nes kikenu iš savo pačios juokelių, traukiu dainas, kurių žodžių nežinau, čiumpu į glėbį visus šimto metrų spinduliu pasitaikančius gyvius ir kas kartą, išvydusi saulės spindulėlį, sukuosi išskėtusi rankas. Dėl mano smegenis apsėmusių meilės hormonų feniletilamino, dopamino ir oksitocino aš virtau pasakų princese.

Tik ta princesė turi astronominę sąskaitą už telefoną ir, kai tik vaikas nemato, internete tikrinasi, kokie yra „įsimylėjimo požymiai“.

Kad ir kaip ten būtų, galutinis įrodymas, kad turiu vaikiną ir esu jo panelė, – užrašas paskutiniame mano naujo ryškiai violetinio dienoraščio puslapyje:

AŠ TURIU VAIKINĄ

Aišku, pati tai parašiau. Keista būtų keverzoti ant svetimų raštinės reikmenų. Ten pat – mano autoportreto eskizas, prie

jo užrašytas laikas ir data, kad būtų jamžinta tiksli akimirka – prieš mėnesį ir dvi dienas, – kai mudu su Liūtu pradėjome oficialiai draugauti.

Teisingai supratote: mudu su Niku pagaliau esame tikra pora.

Dviese. Neperskiriama porėlė – kaip druska ir pipirai, kaip sūris ir pomidoras. Mes kaip jūrų arkliukai, kurie plaukia suglaudę snukučius ir keičia spalvą, kad parodytų, kaip vienas kitam patinka, arba kaip didieji ragasnapiai, kurie kranksi duetu, kad visam pasauliui praneštų, kaip puikiai sutaria.

Ir tai viską pakeitė.

Po drauge praleistos Romantiškiausios Vasaros liko vaivorykštės ir saulėlydžiai, labo ryto žinutės ir labos nakties skambučiai, yra kas pasako, kad man į pakaušį įsipainiojo kramtomoji guma ir kad aš prilipau prie autobuso sėdynės atkaltės.

Pirmą kartą gyvenime visiškai nieko nenoriu pakeisti. Žmogui aprėpiamoje visatoje yra 170 milijardų galaktikų ir aš jose nekeisčiau nė trupinėlio. Mano gyvenimas tiksliai toks, kokio noriu.

Viskas tobula.

2

Didysis tokio nuolatinio *džiugesio* privalumas – beveik niekas negali tavęs sunervinti. Nė tai, kad prisieina anksti keltis, nors per vasarą įpratai ilgai vartytis lovoje. Nė tai, kad šuo Hugas apvelia tavo naujutėlius Ypatinguosius Drabužius. Nė tai, kad po kelių palaimingų savaitių vėl teks susitikti su savo priešė.

Nė tai, kad šiandien svarbiausia tavo gyvenimo diena, o *visi apie tai užmiršo*.

Ne. Aš – ramybės ir brandumo įsikūnijimas.

Kaip Gendalfas. Arba Kalėdų Senelis.

– Labas rytas, – sveikinuosi įplaukdama į virtuvę. Kaip tik taip keliauju pastaruoju metu – it magiškame, džiaugsmo sklidine burbule. – Kokia graži *daug žadanti* diena, tiesa? Sakyčiau, kone *palankiai* saulėta. Tokią dieną galėtų nutikti *kas nors labai gera*.

Kupina optimizmo žvelgiu į savo knarkiančius tėvus.

Viskas atrodo taip, lyg kažkas naktį būtų bandęs sugriauti namus, o paskui supratęs, kad nepavyks, ir prileidęs miego dujų. Tamsu, tik pro praviras šaldytuvo duris sklinda švieselė, visur pristatyta puodelių ir lėkščių. Tėtis atsilošęs kėdėje su virtuviniu rankšluostėliu ant galvos, mano pamotė Anabelė

užsigulusi ant stalo, padėjusi skruostą ant sviestu aptepto skrebučio.

Tabita guli lovelėje, jaukiai parpia ir nė neprimena bombos, kuri tuoj sprogs.

Atsikrenkščiu.

– Ar žinote, kad kitomis kalbomis rugpjūtis vadinamas Augustu ir taip yra pavadintas pirmojo Romos imperatoriaus Augusto garbei? Jam šis mėnuo buvo sėkmingiausias. Kažin, ką tai galėtų reikšti?

Tyla.

Gerai, kad pastaruoju metu nuolat spinduliuoju laime, antraip jau būčiau pašėlusį iš pykčio. O dabar tik staigiai atitraukiu užuolaidas, kad tėvai visu gražumu išvystų didžiąją dieną.

– GAISRAS! – rikteli tėtis, nusitraukia nuo galvos virtuvinį rankšluostėlį ir pro pirštus dėbteli į mane. – Ui, blogiau. Širdelė, ką mes tau sakėme apie dienos šviesą?

– Dabar devynios valandos dvidešimt viena minutė, – atšauku. – Jūs ne vampyrai.

Vis dėlto nesu tuo *visiškai* tikra. Tėvų oda papilkėjusi, akys raudonos, jie negula per naktį, beveik nevalgo ir bendrauja be žodžių. Nieko gera nežadantys požymiai.

– Lbs rtas, – kilstelėjusi nuo stalo suniurna Anabelė. Skrebutis prilipęs prie skruosto. – Ar ilgai miegojom?

Tėtis kyšteli pirštą į puodelį ant stalo.

– Neilgai... – atsidūsta ir sau prieš nosį pamosuoja ranka. – Eť, Elizabetos Harlėj nebėr.

– O Dieve, – atsidūsta Anabelė ir prisimerkia. Jos šiaip jau tobuli kirpčiai stovi kaip baltosios kakadu skiauterė, į

antąkj prisivėlė trupinių. – Reikia įjungti skalbyklę, sutvarkyti vonią... – Ji vėl sukniumba. – Šitas skrebutis labai patogus.

Aha.

Nuo tada, kai paskutinį sykį su jumis matėmės, praėjo lygiai septynios savaitės, ir viskas, kas bent kiek primintų namų tvarką, išnyko kaip dūmas.

Mano sesuo išrėkia vidutiniškai 125 decibelus. Tai, pasirodo, yra kiek garsiau už roko koncertą (120 dB), bet vos vos tyliau (ir ne taip skauda) už aklą automato salvę (130 dB). Kūdikis angliškai – „infant“, jis kilęs iš lotynų „infans“, reiškiančio „negalintis kalbėti“. Ką gi, tegaliu pasakyti: senovės romėnai nepažinojo Tabitos Maners.

Lyg apsiginklavusi užtaisytu automatu mano mažoji sesutė *kuo puikiausiai* išreiškia savo jausmus.

Iškeliu Tabę iš lovelės, ji atsimerkia ir džiugiai man nusišiepia. Tai tik vienas iš daugybės dalykų, kodėl sesuo man patinka: mudvi tarsi žirniai ankštyje. Tik, laimė, jos ankštis tėvų kambaryje, kitame namo gale.

Be to, turiu labai gerus ausų kištukus.

– Gal kartais kas nors prisimena, kokia šiandien diena? – bandau pasufleruoti. Gal jiems parodyti šiandienos skritulinę diagramą? Negaliu nuraminti platančių drugelių, bet bent jau galiu dešimt minučių skirti specialiai jiems.

– Antradienis? – spėja tėtis. – Penktadienis? 1967-iejį? Gal pamėtėtum bent kokią užuominą?

– Harieta, kilstelėk žalią rankšluostį sau iš dešinės, – neatsimerkdama suniurna Anabelė. – Ir rankšluostėlį greta. Aš tuoj pabusiu.

Peržengiu porą didelių dėžių ir kelis lagaminus, kurie atlapoti riogso ant grindų.

Tada atsargiai pirštų galiukais kilsteliu rankšluostį. Po juo – naujutėlis raudonas odinis krepšys su taip ir nenuplėštu lapuku „Išpardavimas“. Ant atvarto išgraviruotos raidės HM. Praveriu krepšį – pilnas prikrautas naujų knygų, pieštukų, rašiklių ir liniuočių.

Po rankšluostėliu – roboto formos naminis šokoladinis pyragas, kuriam ant pilvo iš baltų mygtukų sudėliota: SĖKMĖS, HARIETA, o ant kojų mėlynu glajumi beveik neįskaitomai užrašyta – SĖKME MES NETIKIME – PATI ESI SAVO LIKIMO KALVĖ.

Šypsaisi jiems.

Dabar suprantate, ką turėjau omeny? Mano gyvenimas klostosi tiksliai pagal planą. Net tėvai laikosi darbotvarkės su punktu „pyragas ir dovana“, nors ir miegojo, kai jiems apie tai priminiau.

– O-o-o-o, – nutėsiu patenkinta, lyg krutantį lėktuvėlį paskraidinu Tabę ir pabučiuoju abu tėvus. – Ačiū, miegaliai. Jūs – tikras stebuklas.

– Aha, aš tik Lizai Harlėj tai pasakysiu, – užsimerkdamas sumurma tėtis. – Tuoj grįšiu.

– Perduok nuo manęs linkėjimų, – sako Anabelė, nusižiovauja ir nuo skruosto nusibraukia sviestą. – Jei kartais norėtų užsukti ir paskalbti, labai prašom.

Ir mano tėvai vėl suminga.

*

Žiūrim, ką turim.

Pagal dienotvarkę dar turiu pusseptintos minutės. Šešios su puse minutės, per kurias reikia įsispirti į violetines gumines šlepetes, nuo pyrago nusičiupti kelis šokoladinius mygtukus, išlyginti glajų, kad tėvai nepastebėtų, ir nuskuosti iki suoliuko prie sankryžos, kur manęs laukia geriausia draugė – nekantraujanti, degančiomis akimis ir pasirengusi pasitikti mūsų bendrą likimą.

Tobulai apskaičiavau.

Deja, pamiršau savo planą parodyti mažajai sesytei. Nes kai pabučiuoju jos nosiukę, ji atsako žavia švytinčia šypsena. Ir mane apvemia.

3

Aš rimtai.

Bent *kartą* norėčiau svarbią dieną pradėti neapdrabstyta kažkieno apvirškintu skrandžio turiniu.

To skritulinėje diagramoje *tikrai* nebuvo.

Bet kol iš plaukų krapštai kūdikio vėmalus, galiu jums papasakoti, kas nutiko per pastarąsias septynias savaites:

1. Man *vis dar* penkiolika. Mano gimtadienis – paskutinę mokslo metų dieną, todėl, pasak naujausių spaudos pranešimų, statistiškai labiau tikėtina, kad man gyvenime nesiseks.
2. Pažėriau rimtų priekaištų tėčiui, kad per jį statistiškai labiau tikėtina, jog man gyvenime nesiseks.
3. Nors aš pirmą kartą turiu vaikiną, vis tiek daug laiko leidžiu su savo geriausia drauge Nata. Nes draugės – svarbiausia.
4. Ir dar todėl, kad mano vaikinai – modeliai, jis daug dirba užsienyje ir mudu retai matomės.

5. Su mumis dažnai būna Tobis. Dažniausiai – nekvies-tas. Ir niekaip neskatinamas.
6. Tiesą sakant, net nelabai jį matome. Jo persekiojimo įgūdžiai gerokai patobulėjo.
7. Tėtis vis dar bedarbis. Nebent žaidimą kareiviukais laikytume darbu.
8. Močiutė Bantė išvažiavo. Penkias dienas ištvėrė kly-kiančią Tabitą, o tada Nepale susirado budistų šven-tyklą ir nusprendė, kad „tolimoje šalyje“ gal bus „nau-dingesnė“.
9. Niekas pernelyg nenustebo, o Anabelė – visų ma-žiausiai.
10. Man nepasiūlė jokio modelio darbo.

Metusi darbą pas mados dizainerę Juką Ito, daugiau nieko panašaus neveikiau. *Nada**. Ničnieko. Visiškai.

Pasirodo, Juka ir puikusias agentas Vilburas mano karje-ra rūpinosi lyg nesavarankišką paliegėlį paukštytį auginan-čių karališkųjų pingvinų pora. Be jų, maitinančių kas kelias valandas ir ginančių nuo didžiųjų audrapaukščių, paukštytis neišgyvens.

* Niekas (isp.) *Čia ir toliau – vertėjos pastabos.*

Tik mano atveju didysis audrapaukštis – ne milžiniškas arktinis *Procellariidae* šeimos sparnuotis, o agentė Stefanė, agentūroje „Infinity Models“ prieš šešias savaites pakeitusi Vilburą. Ji labai griežta, labai dalykiška ir neprisimena, kas aš.

Žinau, nes kai skambinu, ji dažniausiai neatsiliepia, o vieną iš tų kartų, kai atsiliepė, išgirdau: „Kas tokia?“

Nuo tada iš agentūros jokių žinių.

Neslėpsiu: tik tada, kai iš manęs viską atėmė, suvokiau, kad man patiko būti dažomai auksaspalviais dažais, grumtis su aštuonkoju, strakalioti po sniegą, vaidinti elegantišką sumo imtynininkę.

Atėmė – tiesiogine šio žodžio reikšme.

„Infinity Models“ liepė per kurjerių tarnybą parsiųsti auksaspalvius batelius, kuriuos Juka buvo leidusi pasilikti.

Bet nieko nepadarysi. Yra kitų svarbių reikalų. Po dešimties dienų eisiu į šeštą klasę* ir aš to labai laikiu.

Turiu naują raudoną krepšį.

Turiu brangų skaičiuotuvą, kuriuo galima braižyti grafikus, spręsti integralus, kvadratinės lygtis ir natūrinius logaritmus, kad ir ką tai reiškia.

Nupirkta drabužių, kuriuos vilkėsiu vietoj uniformos. Ir ant jų beveik nėra filmukų veikėjų paveikslėlių.

Internetu pasidomėjau visais naujais mokytojais ir apie kiekvieną sudariau po santrauką punktais, kad galėčiau juos palenkti savo pusėn ir / arba priversčiau juos mane pamėgti.

* Šešta klasė Jungtinėje Karalystėje atitinka vienuoliktą Lietuvoje.

Ir – visų svarbiausia – turiu tobulai sumanytą ir atidžiai sudarytą planą.

Mokysiuos keturis dalykus A lygiu ir, kad gyvenime būtų išlaikyta sveika pusiausvyra, turiu ir vaikiną, ir geriausią draugę. Turiu persekiotoją ir reikia pasirūpinti, kad jis nelįstų į spygliuotus krūmus. Reikia suorganizuoti savo vienintelį šešioliktąjį gimtadienį. Būsiu užsiėmusi kaip niekada, taigi viską suplanavau minučių tikslumu.

Yra tik viena bėda: kiekvienas plano punktelis priklauso nuo to, kaip išlaikiau egzaminus.

Tai netrukus ir paaiškės.